

Századvég

*hátrálva botorkálok a barlang legmélye felé
 tapogatózva keresem azokat akik ott fekszenek
 akiket végképp elnyelt a sötétség megragad egy ellenállhatatlan
 erejű kar elveszítem eszméletemet
 rongyokba bugyolálva ébredek a homokpartra kivetetten
 a tenger oroszlánjai körülszimatolnak és magamra hagynak
 gyanakodva figyelem a sasokat estefelé
 amint csőrükben égő villanykörtét tartva tovarepülnek
 szirti borzok falják fel a dagály elvonultával
 hátramaradt felrobbantott hajók fémforgácsait
 látom az őrzőgő baromfiudvart
 az óriási madártébolyda kertjét
 lemenőben van a világ a századvég lehunytt
 pillái mögött csónakok úsznak
 ugyanúgy mint vérkeringésünk áramában
 állati karmok meszes csontokat kaparnak ki
 az áldatlan anyaföldből holdcikkely néz le ránk
 halálraszántakra autótemetőink
 rommezejére gabonaraktáraink
 hullaházaira s hányingert kapnak az egek
 emberek ezrei fulladnak bele a bányák
 hasmenésébe fenyegetően rázzák lombjukat
 a baljós légköri változások érzékelésünk
 középpontját megremegtetik a szélviharok
 amíg széttépett könyveink foszlányait sodorják
 pestisesen rügyeznek arcunknak meggyalázott
 leopárdfoltjai a megriasztott víztükör
 életnagyságúnál nagyobbak mutatja
 hosszúra nyújtott tükörképünket elmenekül
 titkos ketrecajtón keresztül a szerelem riadt kis állata
 hogy csapdába ne essék mégiscsak talpra állok
 lehorzsoltt térdel megtaposott arccal
 és földöntúli szomjúsággal iszom be a lámpafényt
 hagyom elúszni a folyóba dobott koszorúkat
 ketté hasítom köpönyegemet hogy a világ
 kiloccsant agyvelejű tetemére dobjam takarónak
 mialatt kivirágoznak körülöttem a kertben
 a nyáron ottfelejtett hagszerek kihallgatom
 a fákat mit sutognak hajdani megbocsáthatatlan
 bűnökről meglopom a vadon monológját
 átlátok a csontvázak nyugalalmát megjátszó
 gyilkosokon a sötétben kuvikoló múmiákon*

*míg végre az ablaküvegen át az esti csillag felpiroslik
és megvilágítja a flitteres báli ruhákba bújtatott
vadonatúj hűtőgépeket az istállószerű
kórtermeket a haldoklások klórszagú szobáit
egyikben a horpadt arcú századvég
agonizált és öntudatlan rángógörcsben véget ér*

DOBOZI ESZTER

Szimultán üzenetek

Theodor Wiesengrund Adornónak

*kapufélfához vonító ebnek
ki a pázsitra barikának
galambszárnynak az Ararátra*

*gubák ha terítve napra
bőr mikor csontvázra szárad
lefogják kezemet, számat
énekelni tudok*

*magadhoz úgy húzz
keservem rajtad
karóba húzottaké
kardhegyen forgok, mikor terajtad
kardélen járok, mikor előtted
kardélen, mikor utánad
szólok, a számban kés van*

*testünkben
két szomorúságunkban szeretkezők
meddig jutunk ez irdatlan térben
láncolódva, kötődve
kiterítkezve...
fölélem magam, míg tőled
fölélem magam, míg hozzám
fölélem nedveim, sóim
míg tanulom külön dialektikánkat:
közeledben is távolodban
távolodban is közeledben
nem fogok fölfeszülni a te s az én keresztjén
nem leszek fölszögeződve
s nem lebontva
nem vállon átvetve*